

не, обадилъ са единъ гласъ, който сѣкашь че
отъ земята излизалъ. — Кой си ты? — Че
беки не ма познавашъ? Ам че кой ти ствари
узарана плѣвата? За петъ и полвина дѣт ти
я остави. — А защо хлопашъ какво търсишь
по туй време тукъ? — А бе тукъ отъ прагу
ви рѣкохъ на добичето си да са покачѣ, по-
качихъ са я! Издрѣнкулъ нещо по каманаку,
въ джебу си бръквамъ, понгїята съ парытѣ
нема я! Отсѣдамъ пакъ: съ рѣка пипамъ, съ
крако си съ царвулю ритамъ; тукъ пунгїя, та-
мѣ пунгїя, въ дѣнь земя потѣнѣ, нема я, че
нема я! Че за туй подрѣнкулихъ на вратнику
ви халката да додишь твоя милось да ми по-
свѣтнишь, че живѣ ма изѣда жената безъ па-
рытѣ въ къщи да идѣ, же каже, че съмъ гы
прахосалъ Бо' зна дѣ.“

Оставамъ ви, прїатели, самы да помыс-
лите, подирь голѣмья страхъ какѣвъ смѣхъ е
было, като изслушали прегърбената вѣда
какъ приказвала и разбрали, че не было вѣда,
ами простъ страхливъ челѣвецъ, когото ёще
было страхъ да го не изѣде жена му. Извикали
да донесѣтъ свѣщъ; свѣтнали на селенина,
който си намѣрилъ кесїята съ парытѣ, казалъ
сполай ми ти за послугата и си заминалъ.

Кога са свършилъ страха и смѣха, Г. Бо-
жинъ погадилъ дѣцата си зацо да бѣдѣтъ